

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **W. P.**, zastoupeného Mgr. Bogdanem Hajdukem, advokátem se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, k žalobě o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22.10.2008 o nároku č. I,II. na částečný invalidní důchod, číslo III. - , o nároku na plný invalidní důchod,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované ze dne 22.10.2008 číslo I. - **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žaloba proti rozhodnutím žalované ze dne 22.10.2008 číslo II. - a číslo III. -, **se z a m í t á .**

III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Odměna advokáta **Mgr. Bogdana Hajduka se p ř i z n á v á** v částce **960,- Kč**, která bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

V. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce se žalobou, kterou adresoval Městskému soudu v Praze, domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) ze dne 22.10.2008, kterými bylo rozhodnuto o nároku na částečný invalidní důchod a o nároku na plný invalidní důchod. Usnesením ze dne 20.1.2009, které nabylo právní moci 27.1.2009, Městský soud v Praze postoupil věc k vyřízení Krajskému soudu v Ostravě. V žalobě žalobce uvedl, že žádá o přezkoumání rozhodnutí a o nařízení ČSSZ, aby znovu přepočítala přiznaný invalidní důchod a starobní důchod protože:

1) invalidní důchod dostává od měsíce srpna 1998 a ne, jak bylo uvedeno ve výše uvedeném rozhodnutí, od 13.12. 2002,

2) jeho doba zaměstnání – příjmy byly započteny pouze do dne 10.12.2006, a on při pobírání invalidního důchodu pracoval do 31.10.2008 a pracuje nadále, což způsobuje, že by měl mít započtenou delší dobu zaměstnání, než jaká byla uvedena ve výše uvedeném rozhodnutí,

3) prosí, aby mu byl dorovnán invalidní důchod od měsíce srpna 1998 a ne jen ode dne 15.1.2004, jak to bylo učiněno,

4) prosí, aby mu byly dopočteny úroky z prodlení s vyplácením invalidního důchodu z titulu zaměstnání na Dole Nástup,

5) když pracoval na Dole Nástup – Tušimice, o. Pruněrov jako zámečník na údržbě zařízení dolu, tj. při opravách těžebních bagrů na uhlí, výložníkových vykladačů a pásových dopravníků a následně jako řidič Tatry 200, vyvážející nadloží zeminu nacházející se nad ložisky uhlí, a když pracoval v systému 12/24 h., měl by mít započteno 1,5 dne práce za každý odpracovaný pracovní den, poněvadž měsíčně pracoval po 240 hodinách. Odměnu však nedostával za pracovní den, ale za každý vytěžený kubický metr zeminy, poněvadž to byla práce v úkolu. Navíc byli informováni, že ložiska na Dole Nástup – Pruněrov obsahují uran a byli vystaveni jeho záření,

6) prosí, aby byla Česká správa sociálního zabezpečení zavázána zasílat částky z titulu jeho starobního důchodu na jeho bankovní účet GETIN Bank S.A., pracoviště v Piotrkowie Tryb., č. X a

7) žádá, aby mu byly vyplaceny úroky z prodlení za 10 let prodlení, kdy mu měl být vyplácen invalidní důchod a následně starobní důchod.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 18.3.2009 uvedla, že napadeným rozhodnutím přiznala Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) žalobci od 1.5.2004 plný invalidní důchod podle ust. § 39 odst. 1 písm. a/ zák.č. 155/1995 Sb., v platném znění, a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (REHS) 1408/71 (dále jen „Nařízení“). Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí, kterým mu byl přiznán invalidní důchod a následně starobní důchod. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno podle § 90 písm. a/ z.č. 582/1991 Sb. a proto jeho doručení nelze prokázat. Ze spisové dokumentace žalobce zjistila, že žalobce trvale bydlí na území Polska, prostřednictvím polského nositele pojištění uplatnil dne 15.1.2007 žádost o invalidní důchod. Podle polského posudkového lékaře ZUS v Tomaszówě ze dne 10.2.1999

pokračování

- 3 -

19Ad 54/2011

byl žalobce uznán od měsíce srpna 1998 celkově neschopným práce. Jelikož se jedná o dobu před vstupem České republiky a Polské republiky do Evropské unie, bylo nutno předmětnou věc posoudit z pohledu Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou republikou o sociálním zabezpečení č. 261/1948, jejího čl. 17. Žalobce byl od srpna 1998 plně invalidní.

Podle polského posudkového lékaře ZUS v Tomaszówě ze dne 13.2.2002 byl žalobce od data posouzení, tj. od 13.2.2002 shledán již jen částečně neschopným práce, takže dle Dohody z 2.5.1957 byl od 13.2.2002 částečně invalidní.

Žalovaná poukázala na ustanovení § 55 odst.2 zákona č. 155/1995 Sb., Nařízení Rady (EHS) 574/72, článek 118, 3940 odst.4, Nařízení Rady (EHS) 1408/71, článek 46 a podrobně se vyjádřila ke všem námitkám vzneseným žalobcem. Uvedla, že postupovala v souladu s platnými českými zákonnými předpisy, Úmluvou a podle Nařízení a není si vědoma pochybení. Navrhovala zamítnutí žaloby.

Přípisem ze dne 9.10.2009 se žalobce domáhal započtení práce na Dole Nástup-Tušimice ve škodlivých podmínkách, přičemž uvedl, že před nástupem na práci je personální oddělení Dolu Nástup ujišťovalo, že za každý odpracovaný měsíc bude do pracovní doby započteno 1,5 měsíce pracovní doby. Namítal, že jeho první invalidní důchod začal od měsíce srpna 1998 a další invalidní důchod trval od 1.3.2002 do 28.2.2003, kdy mu byla uznána částečná pracovní neschopnost a že jeho invalidní důchod trval nepřetržitě od srpna 1998 do 8.5.2008, jelikož ode dne 9.5.2008 odešel do starobního důchodu. Dožadoval se vyrovnání invalidního důchodu za období od srpna 1998 do 14.1.2004, když ČSSZ mu vyplatila invalidní důchod za práci na Dole Nástup pouze ode dne 15.1.2004. Zároveň požádal o ustanovení obhájce ex-offo.

Usnesením ze dne 10.2.2010 č.j. 19Cad 30/2009-87 soud ustanovil žalobci pro řízení zástupce z řad advokátů Mgr. Bogdana Hajduka.

II.

K jednání, které bylo nařízeno na 11.5.2010, se žalobce nedostavil, ač byl k jednání řádně předvolán. Protože jeho neúčast nebránila projednání a skončení věci, soudem ustanovený právní zástupce žalobce byl jednání přítomen a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání, soud ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst. 3 s.ř.s.).

Krajský soud provedl důkaz rozhodnutími žalovaného ze dne 22.10.2008 číslo I, II, III - X, i obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Rozsudkem ze dne 11.5.2010 krajský soud žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

Proti rozhodnutí Krajského soudu ze dne 11.5.2010 č.j. 19Cad 30/2009-101 podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28.4.2011 č.j. 4 Ads 111/2010-130 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11.5.2010 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozhodnutí se vyjádřil ke všem rozhodnutím ČSSZ ze dne 22.10.2008, která byla předmětem přezkoumání krajského soudu. K rozhodnutí č. III. Nejvyšší správní soud uvedl, že došlo ve výroku tohoto rozhodnutí k nesprávnému určení data přiznání dávky až od 1.5.2007. Vzhledem k tomu, že invalidní důchod byl podle oznámení o výplatě dávky za dobu od 1.5.2004 doplacen a ve výroku rozhodnutí jde zřejmě o chybu v psaní, považoval Nejvyšší správní soud za příliš formalistické, aby zavázal krajský soud názorem směřujícím ke zrušení rozhodnutí č. III, což by fakticky znamenalo zrušení právního titulu, na jehož podkladě se dávka vyplácí.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného č. II, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že není patrné, z jakého důvodu bylo vydáno. Žalovaná uvedla, že polský nositel pojištění dodatečně zhodnotil dobu od 17.1.2002 do 12.2.2002 v rozsahu 27 dnů, avšak z dokladu o průběhu doby pojištění v Polsku ze dne 15.2.2007 vyplývá, že žalobce v období od 17.1.2002 do 8.4.2002 má zhodnoceny 2 měsíce a 23 dnů pojištění. Tuto dobu žalovaná v osobním listě důchodového pojištění připojené k rozhodnutí č. I nezhodnotila vůbec, resp. ji zřejmě uznala jako dobu dopočtenou. Námitky žalobce uvedené v kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí považoval Nejvyšší správní soud za námitky proti výpočtu výše důchodu.

K rozhodnutí č. I Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud byla žalovaná informována o tom, že došlo ke změně předpisů v oblasti uznávání invalidity v tom smyslu, že částečná pracovní neschopnost, příp. invalidita mírného stupně se považují za částečnou invaliditu podle českých předpisů, měla tuto informaci uvést v rozhodnutí. Informace žalované uvedené v záhlaví rozhodnutí č. I o tom, že žalobce byl uznán od 13.2.2002 částečně neschopným práce, což odpovídá částečné invaliditě podle českých předpisů ve smyslu Dohody z 21.10.1970, nemá ve smluvních dokumentech ani ve spise oporu. Krajský soud měl tedy rozhodnutí č. I zrušit, neboť přiznání částečného invalidního důchodu, ostatně i plného invalidního důchodu, brání nedostatek zjištění o stupni invalidity žalobce pro období od roku 1998 do 30.4.2004. Je třeba, aby žalovaná požádala příslušný orgán polského nositele pojištění o zhodnocení stupně invalidity žalobce ve smyslu úmluvy a dohody z roku 1970 tak, aby byl zajištěn základní předpoklad pro úvahu, jaká dávka stěžovateli před 1.5.2004 náleží.

Provedeným dokazování soud zjistil, že :

1) Žalobce je polským státním příslušníkem, který uplatnil prostřednictvím polského nositele pojištění dne 15.1.2007 žádost o invalidní důchod. Podle této žádosti vznikla jeho invalidita v roce 1998 a z připojených dokladů vyplynulo, že stěžovatel na území

České republiky pracoval v době od 12. 7. 1983 do 31. 12. 1984, tj. 539 dnů v Dolech Nástup Tušimice, závod 01 Pruněrov, a veškerá doba zaměstnání byla zhodnocena v I.B pracovní kategorii. Za dobu od 12.7.1983 do 31.12.1984 a získal 539 dnů pojištění.

2) ČSSZ rozhodnutím ze dne 22.10.2008 č. I - X přiznala žalobci podle § 44 zákona č. 155/1995 Sb. a podle čl. 14 Úmluvy o sociálním zabezpečení uzavřené mezi Československou republikou a Polskou republikou č. 261/1948, částečný invalidní důchod od 13.2.2002 ve výši 181,- Kč měsíčně s tím, že podle vládního nařízení č. 438/21002 Sb. od ledna 2003 se zvyšuje na 186,- Kč měsíčně a podle vládního nařízení č. 337/2003 Sb. se od ledna 2004 zvyšuje na 190,- Kč měsíčně s odůvodněním, že pro nárok a výši důchodu bylo započteno v českém důchodovém pojištění 539 dní, v polském důchodovém pojištění 11684 dní, celkem 12223 dní. Doba pojištění rozhodná pro výši důchodu spolu s dopočtenou dobou od vzniku nároku na důchod do dosažení důchodového věku činí 38 roků. Výše důchodu se skládá ze základní výměry a procentní výměry. Základní výměra důchodu činí 1310,- Kč měsíčně. Procentní výměra důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu, který činí 9751,- Kč, jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 15936,- Kč za roky 1969-1996. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 38 roků pojištění činí 28,5 výpočtového základu, tj. 2780,- Kč. Procentní výměra důchodu vypočteného podle z.č. 100/1988 Sb. činí 1370,- Kč, takže náleží 2780,- Kč měsíčně. Dílčí důchod podle česko-polské smlouvy činí poměrný díl této částky, který odpovídá délce doby pojištění na území České republiky činí 123,- Kč.

3) ČSSZ rozhodnutím ze dne 22.10.2008 č. II - X zamítla podle ustanovení § 56 odst.1 zákona č. 155/1995 Sb. žádost žalobce o zvýšení částečného invalidního důchodu s odůvodněním, že v osobním listě důchodového zabezpečení ze dne 28.1.2008 mu bylo započteno celkem 38 roků a 115 dnů, tj. 539 dní na území ČR a 11684 dní na území Polska. Polský nositel pojištění ZUS Nowy Sacz dodatečně dohodnotil dobu pojištění na území Polska v období od 17.1.2002 do 12.2.2002 v rozsahu 27 dnů. Dodatečný zápočet je zcela bez vlivu na výši částečného invalidního důchodu, neboť nezvýšil výpočtový základ.

4) ČSSZ rozhodnutím ze dne 22.10.2008 č. III - X přiznala žalobci plný invalidní důchod od 1.5.2007 podle ust. § 39 odst. 1a) zák. č. 155/95 Sb. v pl. znění, a podle čl. 46 odst.2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 plný invalidní důchod ve výši 330,- Kč měsíčně s tím, že od ledna 2005 se zvyšuje na 349,- Kč měsíčně, od ledna 2006 se zvyšuje na 364,- Kč měsíčně, od ledna 2007 se zvyšuje na 385,- Kč měsíčně, od ledna 2008 se zvyšuje na 400,- Kč měsíčně a od srpna 2008 se zvyšuje na 420,- Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 539 dní, v polském důchodovém pojištění 12369 dní, celkem 12908 dní. Výše důchodu se skládá ze základní výměry a procentní výměry. Plná výše základní výměry důchodu činí 1310,- Kč měsíčně. Plná výše procentní výměry důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu, který činí 11864,- Kč, jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 27731,- Kč. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 37 roků pojištění činí 55,5 výpočtového základu. Výše procentní výměry

činí 6585,- Kč. Procentní výměra důchodu vypočteného podle z.č. 100/1988 Sb. činí 2695,- Kč, takže náleží 6585,- Kč měsíčně. Nárok na plný invalidní důchod vznikl pouze s přihlédnutím k polským dobám pojištění. Podle čl. 46 odst.2 Nařízení se základní a procentní výměra důchodu stanoví v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech.

5) Lékař OSSZ v Děčíně dne 12.10.2007 na základě výsledků lékařské dokumentace posuzovaného provedl posudkové zhodnocení, ve kterém uvedl, že u posuzovaného se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který odpovídá postižení uvedenému v kapitole VI, oddílu A, položce 1, písm. c) přílohy č. 2 vyhl. č. 284/95 Sb. a způsobuje 70 % pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti posuzovaného. Vydal výrok, že posuzovaný je plně invalidní dle § 39 odst. 1 písm. a) z.č. 155/1995 Sb. s datem vzniku invalidity 14.10.2003;

6) Žalobce byl uznán podle posudkového lékaře ZUS v Tomaszowě celkově neschopným práce od srpna 1998 a dne 13.2.2002 byl od data posouzení, tj. od 13.2.2002 shledán již jen částečně neschopným práce;

7) Dle osobního listu důchodového pojištění ze dne 28.1.2008, připojeného k rozhodnutí I - celková doba pojištění žalobce do 10.12.2006 činila 13985 dnů, tj. 38 roků a 115 dnů. Doba bez náhradních dob činí 12223 dnů, tj. 33 roků a 178 dnů, z toho česká doba činila 539 dnů, doba v cizině 11684 dnů, tj. 12223 dnů;

8) Dle osobního listu důchodového pojištění, připojeného k rozhodnutí II - ze dne 28.1.2008 celková doba pojištění žalobce do 10.12.2006 činila 14012 dnů, tj. 38 roků a 142 dnů. Doba bez náhradních dob do nároku činila 12250 dnů, tj. 33 roků a 205 dnů, z toho česká doba činila 539 dnů, doba v cizině 11711 dnů, tj. celkem 12250 dnů;

9) Dle osobního listu důchodového pojištění, připojeného k rozhodnutí III - ze dne 28.1.2008 celková doba pojištění žalobce do 10.12.2006 činila 13862 dnů, tj. 37 roků a 357 dnů. Doba bez náhradních dob do nároku činila 12908 dnů, tj. 35 roků a 133 dnů, z toho česká doba činila 539 dnů, doba v cizině 12369 dnů, tj. celkem 12908 dnů;

III.

Dle Nařízení Rady (EEC) 1408/71 článek 3 bod 1. Nařízení podléhají osoby bydlící na území jednoho z členských států, na něž se vztahuje toto Nařízení, stejná práva a povinnosti podle právních předpisů kteréhokoli členského státu, jako státní příslušníci tohoto státu. Podle článku 40 bod 3. téhož nařízení rozhodnutí přijaté institucí členského státu o stupni invalidity osoby uplatňující nárok bude závazné pro instituce kteréhokoliv jiného příslušného členského státu.

Podle článku 40 Nařízení Rady (EEC) č. 574/72 pro účely určení stupně invalidity přihlíží instituce členského státu k dokladům a lékařským zprávám a k informacím správní povahy získaným institucí kteréhokoli členského státu. Každá

instituce si však ponechává právo nechat žadatele vyšetřit lékařem podle vlastního výběru, s výjimkou případů, kdy se použije čl. 40 odst. 3 nařízení.

Z výše uvedeného vyplývá, že při posuzování nároku na invalidní důchod žalobce se musí aplikovat Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (dále jen Nařízení 1408) a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k Nařízení rady EHS č. 1408/71 o uplatňování systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci společenství (dále jen „prováděcí nařízení“).

Základní skutečností ovlivňující poskytování dávek v invaliditě je posouzení zdravotního stavu dané osoby a stanovení stupně invalidity. Koordinační pravidla se nesnaží zasahovat do jednotlivých systémů, ty si vytvářejí členské státy samy. Jednotlivé členské státy mají tedy vlastní pravidla pro posuzování zdravotního stavu i pro stanovení toho, zda je osoba invalidní, případně jaký je stupeň její invalidity. S ohledem na to, že posuzování zdravotního stavu je poměrně nákladnou záležitostí, nabízí Nařízení 1408 v článku 40 odst. 4 částečné řešení tohoto problému, a tím je možnost vkladu do Přílohy č. V. Nařízení 1408, která obsahuje srovnání právních předpisů těch členských států, které o to měly zájem, a srovnání jejich stupňů invalidity. Česká republika této možnosti nevyužila, z čehož plyne, že provádí posouzení zdravotního stavu sama, podle svých právních předpisů a svými institucemi.

Žalovaná takto postupovala a ze záznamu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Děčíně ze dne 12. 10. 2007 zjistila, že stěžovatel je plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v tehdy platném znění, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly VI oddílu A položky 1 písm. c) 70 %. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno dnem 14. 10. 2003.

Podle § 4 o dst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v jeho znění od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2009, se z důchodového pojištění poskytoval mj. plný invalidní důchod a částečný invalidní důchod.

Podle § 38 téhož zákona měl pojištěnec nárok na plný invalidní důchod, jestliže se stal a) plně invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku plné invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) následkem pracovního úrazu.

Podle § 54 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb. nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem a nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu.

Podle § 55 odst. 1 tohoto zákona nárok na důchod nezaniká uplynutím času.

Podle odstavce druhého nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká, není-li dále uvedeno jinak, uplynutím tří let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží. Lhůta podle předchozí věty neplyne po dobu řízení o důchodu a po dobu, po kterou osobě, která musela mít opatrovníka, nebyl opatrovník ustanoven.

Z uvedeného plyne, že nárok na důchod nezaniká uplynutím času (nedochází ani k prekluzi ani k promlčení). To znamená, že jakmile se splnily podmínky nároku na důchod, nemůže tento nárok zaniknout jen proto, že oprávněný o důchod nepožádal. Nárok na důchod trvá po dobu, po kterou jsou splněny stanovené podmínky nároku, zaniká dnem, kdy některá z těchto podmínek zanikla. Podmínky nároku na důchod lze rozdělit na podmínky, které se zkoumají ke dni vzniku nároku na důchod (dosažení stanoveného věku, získání potřebné doby pojištění), a na podmínky, které musí být plněny průběžně (trvání plné nebo částečné invalidity). Jsou-li splněny podmínky nároku na důchod, tento nárok trvá, i když nejsou splněny podmínky pro výplatu důchodu, tedy po dobu, po kterou se důchod nevyplácí.

U jednotlivých splátek důchodu však dochází uplynutím času k prekluzi, to je k zániku nároku na výplatu jednotlivých splátek. K zániku nároku se přihlíží vždy z moci úřední, nezávisle na účastnících řízení.

Koordinační pravidla uvedená v Nařízení 1408 a v prováděcím nařízení pro posouzení nároku na dávku a nároku na její výplatu se použijí od dne 1. 5. 2004, tedy ode dne, kdy Česká republika přistoupila k Evropské unii. Podle přechodných a závěrečných ustanovení uvedených v článku 94 Nařízení 1408 (přechodná ustanovení pro zaměstnané osoby), bod 1. - toto nařízení nezakládá žádné nároky za období přede dnem, od kterého je použitelné na území dotyčného členského státu nebo na jeho části; bod 2. - všechny doby pojištění a případně všechny doby zaměstnání nebo bydlení získané podle právních předpisů členského státu přede dnem, od kterého je toto nařízení použitelné na území uvedeného členského státu nebo na jeho části, se berou v úvahu při stanovení nároků získaných podle tohoto nařízení; bod 3. - s výhradou odstavce 1 se nároku podle tohoto nařízení nabývá, i když se tento nárok týká pojistné události, ke které došlo přede dnem, od kterého je toto nařízení použitelné na území dotyčného členského státu nebo na jeho části.

Při posuzování žádosti stěžovatele ze dne 15. 1. 2007 o invalidní důchod byla žalovaná omezena prekluzivní lhůtou podle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., tedy dobou tří let od podání žádosti. Dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem mohla přiznat (ve smyslu uznání nároku na dávku a nároku na jeho výplatu) nejdříve od 15. 1. 2004. Podle Nařízení 1408 a prováděcího nařízení však mohla postupovat nejdříve dnem 1. 5. 2004 a k tomuto dni měla zkoumat splnění podmínek nároku na dávku a podmínek nároku na její výplatu. Žalobce dosáhl důchodového věku podle § 32 zákona č. 155/1995 Sb. dne 11. 12. 2006. Ke dni 1. 5. 2004 splňoval podmínky pro vznik nároku na plný invalidní důchod, neboť byl k tomuto dni plně invalidní (invalidita vznikla již 14. 10. 2003) a podmínka potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní důchod podle § 40 odst. 1 téhož zákona (5 roků v posledních deseti letech před vznikem invalidity) byla rovněž splněna. K 1. 5. 2004 pak byly splněny i podmínky pro nárok na výplatu této dávky podle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., neboť žádost byla podána dne

15. 1. 2007 a výplata dávek nebyla k 1. 5. 2004 prekludována. Nic tedy nebránilo tomu, aby žalovaná od 1. 5. 2004 přiznala žalobci dílčí invalidní důchod podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., za použití Nařízení 1408. Žalovaná takto nepostupovala a rozhodnutím č. III. přiznala stěžovateli plný invalidní důchod podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a podle článku 46 odst. 2 Nařízení 1408 až od 1. 5. 2007. V rozhodnutí není uvedeno, z jakých důvodů je invalidní důchod přiznáván až od 1. 5. 2007. Pouze v oznámení o výplatě důchodu žalovaná stěžovateli sdělila, že doplatek důchodu za dobu od 1. 5. 2004 do 31. 10. 2008 mu bude poukázán. V konceptu rozhodnutí č. III. založeném v dávkovém spise je přitom správné datum přiznání invalidního důchodu od 1. 5. 2004. Výše důchodu, jak vyplývá z výroku rozhodnutí č. III., byla stanovena k 1. 5. 2004 (první zvýšení invalidního důchodu bylo realizováno podle nařízení vlády č. 565/2004 Sb. od ledna 2005). Rozhodnutím č. III. byl invalidní důchod nesprávně přiznán od 1. 5. 2007, ačkoliv podmínky vzniku nároku a nároku na výplatu dávky byly splněny od 1. 5. 2004.

Pokud žalobce namítal, že mu pro výši důchodu byly započteny příjmy a doba zaměstnání jen do 10. 12. 2006, ačkoliv pracoval až do 31. 12. 2008, pak soud uvádí, že pro rozhodnutí žalované č. III. se vychází z toho, že nárok na invalidní důchod vznikl dnem 1. 5. 2004. Podle § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. se pro výši procentní výměry plného invalidního důchodu podle odstavce 2 jako doba pojištění uvedená v § 11 a v § 13 odst. 1 započítává i dopočtená doba, kterou je doba ode dne vzniku nároku na plný invalidní důchod do dosažení důchodového věku uvedeného v § 32. Žalobce dosáhl důchodového věku dne 11. 12. 2006. Doba od vzniku nároku, tj. ode dne 1. 5. 2004 do dosažení důchodového věku, tj. do 10. 12. 2006, činí 954 dnů. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí č. III. a z připojeného osobního listu důchodového pojištění, žalovaná pro výpočet teoretické výše důchodu podle čl. 46 odst. 2 Nařízení 1408 hodnotila stěžovateli 37 let pojištění, tj. 13 862 dnů (37 roků a 357 dnů pojištění). V této době pojištění je zahrnuta doba 954 dnů, tedy doba dopočtená. Pro výpočet dílčího důchodu poté postupovala podle článku 46 odst. 2 písm. b) Nařízení 1408, které umožňuje zhodnotit dobu pojištění pouze před vznikem pojistné události. Podle odůvodnění rozhodnutí č. III. a osobního listu důchodového pojištění pro výpočet základní a procentní výměry stanovila žalovaná poměr délky dob tak, že za doby získané v českém důchodovém pojištění považovala 539 dnů pojištění, které žalobce získal před vznikem pojistné události, a za celkovou dobu pojištění získanou v obou státech považovala dobu v počtu 12 908 dnů (13 862 - 954).

Postup žalované byl v souladu s článkem 46 Nařízení 1408, a námitky stěžovatele nejsou důvodné.

Podle § 71 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., získal-li pojištěnec alespoň jeden rok zaměstnání, které bylo podle předpisů platných před 1. červnem 1992 zařazeno do I. (II.) pracovní kategorie nebo do I. (II.) kategorie funkcí, postupuje se při stanovení výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu podle odstavce 1, vznikne-li nárok na důchod v době od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2018. V období po 31. prosinci 2005 se postupuje podle věty první jen na žádost pojištěnce. Podle odstavce 1, věty první citovaného ustanovení výše

starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, na který vznikne nárok v době od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2005, nesmí být nižší než výše důchodu, která by náležela, kdyby důchod byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995 v rozsahu uvedeném v odstavci 4, a to včetně zvýšení, která by náležela k tomuto důchodu pouze k tomuto dni. Uvedené ustanovení, které má ochranný charakter, zaručuje, aby v obecných případech po dobu 10 let (odst. 1) a ve zvláštních případech dokonce pod dobu 23 let (odst. 2) od počátku účinnosti zákona o důchodovém pojištění se porovnávala výše důchodu, na který vznikne nárok podle zákona č. 155/1995 Sb., s výší důchodu stanovenou podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995. U pojištěnců uvedených v odstavci 2 se takto postupuje od 1. 1. 2006 již jen na žádost.

Pokud žalobce v žalobě i v jejím doplnění dále žádal, aby mu byla doba zaměstnání na území České republiky zhodnocena v preferované pracovní kategorii (jak lze dovodit z obsahu podání), z dokladu o výpočtu důchodu ze dne 28. 1. 2008 vyplývá, že žalovaná provedla propočet výše invalidního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. účinného do 31. 12. 1995 a pro jeho účely vycházela z toho, že stěžovatel má 539 dnů zhodnoceno v I. pracovní kategorii. Výše důchodu vypočtená podle zákona č. 100/1988 Sb. je však nižší (2695 Kč) než výše procentní výměry důchodu podle zákona č. 155/1995 Sb. (6585 Kč). Doba zaměstnání na území České republiky v rozsahu 539 dnů v I.B pracovní kategorii byla žalobci zhodnocena pro účely srovnávacího výpočtu podle zákona č. 100/1988 Sb., avšak její zhodnocení výši důchodu neovlivnilo. V odůvodnění rozhodnutí č. III. je mimo jiné uvedeno, že procentní výměra důchodu vypočteného podle zákona č. 100/1988 Sb. činí 2695,- Kč, takže náleží 6585,- Kč.

Pokud jde o rozhodnutí č. III. žalovaná postupovala při přiznávání dávky podle koordinačních pravidel, stanovila výši dílčího invalidního důchodu v souladu s Nařízením 1408. Ve výroku tohoto rozhodnutí došlo k nesprávnému určení data přiznání dávky až od 1. 5. 2007. Vzhledem k tomu, že invalidní důchod byl podle oznámení o výplatě dávky za dobu od 1. 5. 2004 doplacen a ve výroku rozhodnutí jde zřejmě o chybu v psaní, soud žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí zamítl, a to v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28.4.2011 č.j. 4 Ads 111/2010-39.

Žalobcova základní námitka uvedená v žalobě i v kasační stížnosti spočívá v tom, že mu měl být invalidní důchod přiznán od roku 1998, neboť je invalidní od srpna 1998, nikoliv od roku 2002, jak uvádí žalovaná. Přiznání dávky invalidního (částečného invalidního) důchodu ve smyslu uznání nároku na dávku a nároku na jeho výplatu je omezeno tříletou prekluzivní lhůtou uvedenou v § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., počítanou od podání žádosti, tj. ode dne 15. 1. 2007. Jakoukoliv dávku lze tedy přiznat, resp. vyplácet, nejdříve dnem 15. 1. 2004. Rozhodnutí žalované č. III. pokrylo nároky žalobce od dne 1. 5. 2004, od něhož žalovaná fakticky přiznala dílčí invalidní důchod při použití koordinačních pravidel uvedených v Nařízení 1408 a prováděcím nařízením (zbývá posoudit nárok na dávku a její výplatu pro dobu od 15. 1. 2004 do 30. 4. 2004). Pokud jde o nároky důchodového pojištění stěžovatele pro dobu před 1. 5. 2004, posuzují se podle Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění ze dne

5. 4. 1948, jež vstoupila v platnost 1. 10. 1948, a je vyhlášena pod č. 261/1948 Sb., ve znění prvního dodatkového protokolu ze dne 30. 9. 1955 (dále jen „úmluva“), Dohody z 2. 5. 1957 o používání některých ustanovení Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou o sociálním pojištění ze dne 5. dubna 1948 (dále jen „dohoda 1957“), Dohody o používání Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění podepsané ve Varšavě 5. dubna 1948 ze dne 21. října 1970, publ. pod č. 118/2002 Sb. m. s. (dále jen „dohoda 1970“) a Ujednáním mezi ministrem práce a sociálních věcí České republiky a ministrem práce a sociální politiky Polské republiky o výplatě dávek a provádění administrativní a lékařské kontroly podepsané dne 10. 12. 2002, publ. pod č. 12/2003 Sb. m. s. (dále jen „ujednání 2002“).

Podle článku 14 odst. 6 úmluvy rozhodnutí nositele pojištění jednoho státu, že zde je invalidita všeobecná nebo invalidita z povolání, je závazné pro nositele pojištění státu druhého, shodují-li se věcně pojmy invalidity v obou státech.

Podle článku 17 úmluvy návrh na přiznání dávky může být podán u kteréhokoliv nositele pojištění, u něhož byl žadatel pojištěn. Nositel pojištění, u něhož návrh byl podán, vyrozumí ostatní nositele pojištění, kteří jsou v návrhu uvedeni. Jde-li o použití ustanovení čl. 14 odst. 6, rozhoduje o invaliditě nositel pojištění, příslušný podle trvalého bydliště žadatelova v den podání žádosti.

Podle § 14 odst. 1 dohody 1957 při používání čl. 14 odst. 6 úmluvy:

- a) invalida náležející podle polských předpisů do III. skupiny invalidů, se považuje za částečně invalidního podle předpisů československých a naopak;
- b) invalida náležející podle polských předpisů do II. skupiny invalidů se považuje za invalidního podle předpisů československých a naopak;
- c) invalida náležející podle polských předpisů do I. skupiny invalidů se považuje za invalidního a bezmocného podle předpisů československých;
- d) úplná bezmocnost podle předpisů československých se považuje za invalidu I. skupiny podle polských předpisů.

Shodné ustanovení obsahuje § 18 odst. 1 dohody 1970, podle něhož při rozhodování o invaliditě

- a) zařazení do III. skupiny invalidity podle polských předpisů považuje se za částečnou invaliditu podle československých předpisů a naopak,
- b) zařazení do II. skupiny invalidity podle polských předpisů považuje se za plnou invaliditu podle československých předpisů a naopak,
- c) zařazení do I. skupiny invalidity podle polských předpisů považuje se za plnou

invaliditu a za bezmocnost podle československých předpisů,

- d) úplná bezmocnost podle československých předpisů se považuje za invaliditu I. skupiny podle polských předpisů.

Základní skutečností ovlivňující poskytování dávek v invaliditě je posouzení zdravotního stavu dané osoby a stanovení stupně invalidity.

Z výše uvedeného plyne, že pro posouzení stěžovatelova nároku na invalidní důchod pro dobu před 1. 5. 2004 je rozhodující stanovení invalidity, resp. jejího stupně, příslušným orgánem polského nositele pojištění, jako orgánu, jehož příslušnost je dána trvalým pobytem stěžovatele v Polsku v den podání žádosti o dávku. Stanovení invalidity stěžovatele a jejího stupně příslušným orgánem polského nositele pojištění pro dobu před 1. 5. 2004 je podle článku 14 odst. 6 ve spojení s článkem 17 úmluvy závazné pro Českou správu sociálního zabezpečení a je základním a výchozím předpokladem pro úvahu, který z důchodů podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem uvedených v § 4 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v jeho znění do 31. 12. 2009, má být stěžovateli přiznán. Žalobce v žádosti o invalidní důchod ze dne 15. 1. 2007 uvedl, že je invalidní od srpna 1998 s výplatou dávky od února 1999. Žádný doklad, který by osvědčoval stupeň invalidity žalobce pro období 1998 - 30. 4. 2004 vydaný příslušným polským orgánem sociálního zabezpečení ve spise založen není.

Částečná neschopnost k práci neodpovídá částečné invaliditě ve smyslu mezivládní Dohody z 21. 10. 1970. Jak v úmluvě, tak i v dohodě z roku 1970 se uvádí, že částečné invaliditě podle československých předpisů odpovídá zařazení do III. skupiny invalidity podle polských předpisů. Ve spise se tedy nenachází důkaz o tom, že stěžovatel byl od 13. 2. 2002 invalidní ve III. skupině, což by odpovídalo částečné invaliditě podle českých předpisů. Žalobce se dovolává plné invalidity již od roku 1998. V podání ze dne 9. 10. 2009 uvádí, že nesouhlasí s přiznáním invalidního důchodu od roku 2002, protože první invalidní důchod mu byl přiznán od roku 1998; v době od 1. 3. 2002 do 28. 2. 2003 byl přiznán další invalidní důchod a byla mu uznána částečná pracovní neschopnost. Poté mu přiznaly lékařské komise invalidní důchod od 1. 3. 2003 natrvalo a byla mu přiznána částečná pracovní neschopnost. Dovolával se toho, že invalidita trvala nepřetržitě od srpna 1998 do 8. 5. 2008. Dne 9. 5. 2008 odešel do starobního důchodu. Posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Děčíně ze dne 12. 10. 2007 nelze podle úmluvy pro posouzení nároku na invalidní důchod pro období před 1. 5. 2004 použít. Nelze však přehlédnout, že žalobce byl podle tohoto posudku plně invalidní již od 14. 10. 2003.

Pro vydání rozhodnutí č. I., to je o přiznání částečného invalidního důchodu od 13. 2. 2002, nejsou v dávkovém spise dostatečné podklady. Na uvedeném závěru nemění ničeho ani rozhodnutí o stupni invalidity ze dne 28. 2. 2003, podle něhož byl stěžovatel zařazen do mírného stupně invalidity, ale až od 18. 2. 2003, tedy od jiného data, než je uvedeno ve výroku rozhodnutí žalované č. I. „Mírný stupeň invalidity“ není totéž co invalidita III. nebo II. stupně ve smyslu § 18 dohody z roku 1970. Podle článku 21 odst. 2 úmluvy „Nejvyšší správní úřady obou států budou si navzájem neprodleně sdělovati změny nastalé ve vnitrostátním zákonodárství v oboru sociálního pojištění“. Pokud byla žalovaná informována o tom, že došlo ke změně předpisů v oblasti uznávání invalidity v tom smyslu, že částečná pracovní neschopnost, případně invalidita mírného stupně se považují za částečnou invaliditu podle českých předpisů, měla tuto informaci uvést v rozhodnutí.

Informace žalované uvedené v záhlaví rozhodnutí č. I. o tom, že stěžovatel byl uznán od 13. 2. 2002 částečně neschopným práce, což odpovídá částečné

invaliditě podle českých předpisů ve smyslu Dohody z 21. 10. 1970 nemá ve smluvních dokumentech ani ve spise oporu. Krajský soud proto dle závazného pokynu Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí žalované č. I. zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť přiznání částečného invalidního důchodu ostatně i plného invalidního důchodu brání nedostatek zjištění o stupni invalidity stěžovatele pro období od roku 1998 do 30. 4. 2004.

Pokud jde o rozhodnutí žalované č. II., není patrné, z jakého důvodu bylo vydáno. Žalovaná sice uvádí, že polský nositel pojištění dodatečně zhodnotil dobu od 17. 1. 2002 do 12. 2. 2002 v rozsahu 27 dnů, avšak jak vyplývá z dokladu o průběhu doby pojištění v Polsku ze dne 15. 2. 2007, má stěžovatel v období od 17. 1. 2002 do 8. 4. 2002 zhodnoceny 2 měsíce a 23 dnů pojištění. Žalovaná v osobním listě důchodového pojištění připojeném k rozhodnutí č. I. nezhodnotila vůbec, resp. ji zřejmě uznala jako dobu dopočtenou.

Pokud žalobce dále žádal, aby mu byly přiznány úroky z prodlení s vyplácením invalidního důchodu, krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí ze dne 11.5.2010 č.j. 19Cad 30/2009-101 a odkazuje na stanovisko Nejvyššího správního soudu uvedené v rozhodnutí ze dne 28.4.2011, když zákon č. 155/1995 Sb. ani zákon č. 582/1991 Sb. možnost vyplatit úroky z prodlení neupravuje. Navíc bylo věcí žalobce, kdy o invalidní důchod požádal. Tvrdí-li, že byl invalidním od roku 1998, nic mu nebránilo žádost o takovou dávku podat již v tomto roce. Uvedenému požadavku nelze vyhovět.

Domáhal-li se žalobce dále toho, aby mu byly splátky důchodu zasílány na jeho bankovní účet v Polsku soud uvádí, že způsob vyplácení důchodu není předmětem přezkumné činnosti soudů ve správním soudnictví a případný nesprávný postup žalované by nebyl způsobitelný ovlivnit úvahy o zákonnosti přezkoumávaných rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje krajský soud na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2011, č.j. 4 Ads 111/2010-139.

V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, krajský soud dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná ve vztahu k rozhodnutí žalované č. I. a proto napadené rozhodnutí podle § s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Bude proto třeba, aby žalovaná požádala příslušný orgán polského nositele pojištění o zhodnocení stupně invalidity stěžovatele ve smyslu úmluvy a dohody z roku 1970 tak, aby byl zajištěn základní předpoklad pro úvahu, jaká dávka stěžovateli před 1. 5. 2004 náleží.

Je-li účastník zastoupen advokátem, je podle § 57, 61, 64 s.ř.s. mimo jiné součástí nákladů řízení odměna za zastupování. Její výše byla určena vyhláškou ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. Podle § 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudním a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné ap. Podle odst.3 citované vyhlášky paušální částka jako náhrada výdajů činí 300,- Kč na jeden úkon právní služby. Ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení, důchodového, nemocenského a všeobecného

zdravotního pojištění a opravných prostředků proti rozhodnutím orgánů veřejné správy a správních orgánů se dle § 9 odst.2 se za tarifní hodnotu považuje částka 1.000,- Kč a dle § 7 téže vyhlášky činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty do 1.000,- Kč - 500,- Kč.

Usnesením ze dne 10.2.2010 č.j. 19Cad 30/2009-87 krajský soud žalobci ustanovil pro řízení zástupce z řad advokátů, a to Mgr. Bogdana Hajduka. Odměna zástupci žalobce byla stanovena rozsudkem ze dne 11.5.2010 celkem ve výši 5.165,-Kč, což představovalo odměnu za tři úkony právní služby, 3x náhrada hotových výdajů, náhradu za promeškaný čas a náhradu cestovních výdajů (viz odůvodnění rozsudku z 11.5.2010). Příkaz k vyplacení této částky byl dán účtárnou zd. soudu dne 30.7.2010. Kasační stížnost byla sepsána právním zástupcem žalobce dne 25.6.2010. Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dne 28.4.2011. Krajský soud nad rámec přiznané a proplacené odměny, tj. nad částku 5.165,-Kč přiznal právnímu zástupci žalobce další odměnu a to 1 hl. úkon po 500,- Kč (sepis kasační stížnost (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 7 a § 11 odst. 1 vyhl.č. 177/1996 Sb.), 1x náhrada hotových výdajů 300,- Kč dle §13 odst. 3 téže vyhlášky a 20% DPH z přiznané částky, tj. 160,- Kč, když právní zástupce žalobce je plátcem DPH. Celkem tedy byla přiznána odměna ve výši 960,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Pokud právní zástupce žalobce účtoval další odměnu za řízení u Nejvyššího správního soudu, a to převzetí věci, jeden úkon a jeden režijní paušál a nové řízení u krajského soudu v Ostravě, rovněž odměna za jeden úkon a jeden paušál, tyto částky nebylo možno přiznat, když převzetí věci je možné pouze 1x v téže věci. Řízení u Nejvyššího správního soudu z důvodu kasační stížnosti je pokračování řízení před krajským soudem v této věci. Rovněž nebyl důvod, aby právní zástupce žalobce přebíral věc nově pro další řízení před krajským soudem.

Ač má podle ustanovení § 60 odst.4 s.ř.s. stát právo proti neúspěšnému účastníkovi na náhradu nákladů řízení, které platil, nebyla státu náhrada těchto nákladů přiznána, neboť hotové výdaje a odměnu za zastupování dle § 35 odst. 8 s.ř.s. platí stát. Odměnu tlumočníka dle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.9.2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně